

Victoria läxar här upp den unge studenten

”Bäste” Knut!

Hörby 1884 11 23

Man är snart van vid att höra dåliga underrättelser så snart de komma från dig.

Pappa har bedt mig skriva i hans ställe, ty han är mycket nedslagen och tycks icke alls vara hågad att byta ord med sin kära son, och jag undrar knappt deröfver, efter de goda verkningar alla hans förmaningar visat sig hafva haft, efter all den glädje han haft för sina bemödanden att skaffa dig en god uppfostran!

Hjelmska planen vill han ej höra talas om, ty han har så stora utgifter som kassan kan bära och af ditt mödernearf kan du ej lyfta något förr än du blir myndig.

Någon plats vid bank kan han 1:o icke skaffa, 2:o är oktroyen för privatbankerna slut om fyra år, det är således ingen framtid.

Det finns således ingen annan råd, tycks det, än att du låter den inrotade dumdrygheten stryka i skrinet, fattar ett allvarligt beslut att bli en dagligare och pligtrog-nare människa än förr, och så ärligt talar med dina lärare, erkänner dig ha felat men också på det bestämdaste afsäger dig ditt slyngelväsen och utan falsk högfärd ber dem om förlåtelse. Det lär väl ej vara mer än ens enkla skyldighet att göra det, när man vet sig ha gjort illa, och det måste du veta, om ej denna olyckliga egenkärlek, du har att draga på, helt förblindat dig. Detta får icke uppskjutas, icke föras åt sidan. Det måste ske, om du ej sjelf vill och kan skaffa dig plats och upprättelse, Och det vet jag att du inte kan, icke genast. Alltså: afbön och träget arbete, det är hvad din far fodrar af dig. Skrif genast och ärligt. Inga slingerbultar!

För egen räkning får jag tillägga att jag icke längre gör mig några stora förhoppningar om att få se min son som student. Jag kan ej neka att det skulle gläd mig, ja troligtvis mer än du kan ana. Ett begär efter kunskaper hos dig skulle ha närmast oss två till hvar andra, det finns icke, det ser jag nu med en resignerad suck. Men – barn jag säger dig det på fullt allvar, du står nu vid ett af de mest afgörande ögonblicken i ditt liv: vid valet af lefnadsbana, låt nu icke dåsigheit och lojhet få makt med dig! Du är icke längre en pojke. Du är gammal nog att sjelf kunna öfverväga, du har insigt nog att mäta dina egna krafter, du har redan erfarenhet nog att kunna förstå att det är din egen framtid det gäller – att det kanske gäller väl och ve för ett helt långt lif, ty hur mycket hänger ej på det att man kommer på sin rätta plats i

verlden, på den plats som duger för en, och som man sjelf duger för. Ack allt hvad en annan säger i en sådan sak, det kan ju icke bli annat än tomma ord och, det är inom en sjelf som sådant afgöres. Det är den egna kraften som skall till. Jag skulle hos dig vilja inskräpa de ord nybyggaren ristade på sin yxa: ”jag finner en väg – eller jag banar mig en”. Lita icke på någon, icke på något i hela denna menckliga verld annat än din egen viljekraft – och spänn den i Guds namn! Är det icke en skam att tillkroppen vara en stor och kraftfull man under det man till vilja och förstånd är en liten dvärg? Gör klart för dig att det aldrig nyttar att med korslagda armar sitta och vänta på en lycklig slump, det man åtrår och önskar kommer aldrig af sig sjelf, man måste tillkämpa sig det.

Du är feg. Eller hvarför har du ej varit hos rektorn än? Samvetet är icke rent och det är därför du icke vågat dig dit. Men det blir längst dess värre. Se sakerna rakt i ansiktet och kryp ej bak svepskäl och sjelfbedrägeri; det är det sämsta man kan göra. Det är af lättja du ej vill fortsätta dina studier, ty så dum är du icke att ej du som så många skulle kunna nå till studentexamen, om du grep dig an. Men jag ber dig komma ihåg att du aldrig kommer i någon ställning der framgången kommer utan trägna bemödanden. Och jag – som sett en hel del mer af verlden – jag säger dig på förhand att den dag kommer då du så bittert ångrar att ha slutat dina studier tvärt emot allas vår önskan, att du gerna skulle vilja gifva ett år af den tid du nu så lättsinnigt handskas med – gerna gifva detta år för att åter stå vid den skiljeväg der du nu står, och för att åter sjelf ega afgörandet i din hand, som du nu har det.

Betänk dig noga. Om jag vore i ditt ställe – ja då vet jag att jag en dag skulle kommahem med hvita mössan, jag vet att jag skulle slå mig igenom, och jag skulle förakta mig sjelf om jag skulle vara som en lekboll för lättsinniga kamratpåhitt, om jag skulle kasta bort min framtid för ett ögonblicks bifall vid ett lyckadt puts. Hvilken dyrbar insats och vilken futtig vinst!!!

Gå i morgon och tala med lärarne och skrif genast. Detta är allt hvad jag har att säga.

V.B.

© www.victoriabenedictsson.se

